

OB

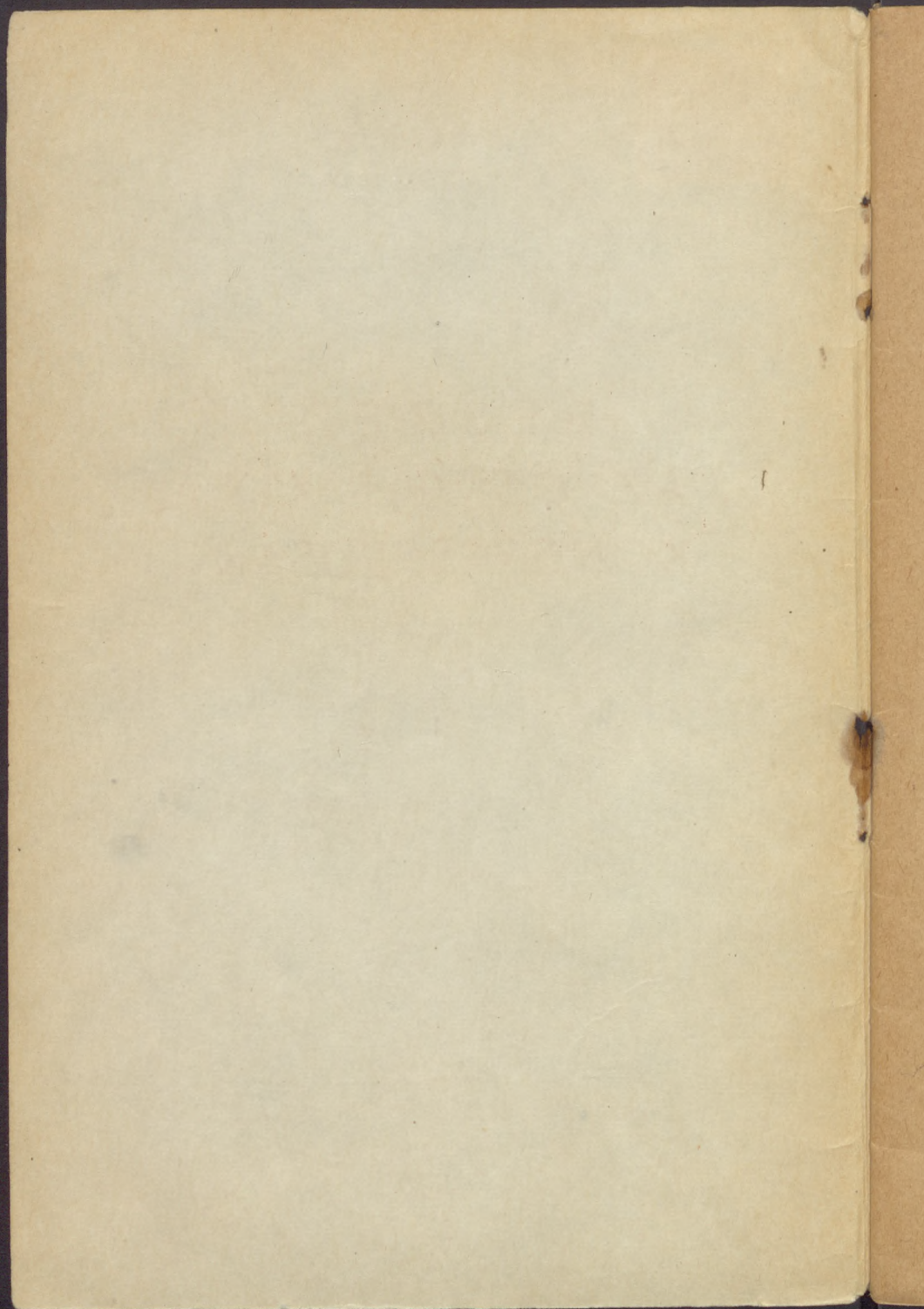
47292

L. P. BERIJA

B E S Z É D
AZ SZK(b)P XIX.
KONGRESSZUSÁN

POLITIKAI KÖNYVKIADÓ

1952

L. P. BERIJA

B E S Z É D
A Z SZK (b) P XIX.
KONGRESSZUSÁN

★

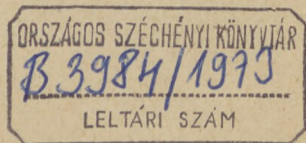
1952 október 7

POLITIKAI KÖNYVKIADÓ

1952

OB 47.292

Megjelent a „Pravda” 1952 október 9-i 283. (12.485)
számában

Eltársak !

Malenkov elvtárs a Központi Bizottság beszámoló jelentésében összegezte pártunk tevékenységének a XVIII. és XIX. kongresszus közti időszakban elért eredményeit. Ez alatt az idő alatt pártunk és a szovjet nép életében két kiemelkedő jelentőségű esemény volt. Ezekkel kívánok foglalkozni.

Közülik az első a Nagy Honvédő Háború.

Ebben a háborúban dőlt el hazánk sorsának, az európai és ázsiai államok és népek sorsának kérdése. Mindenki számára világos, hogy ha a hitleri koalíció aratott volna győzelmet, ennek következménye országunk és sok más ország népeinek szörnyű rabságba döntése és kiirtása lett volna. Az emberek százmilliói kényszerültek volna rabszolgasorsba. A fasiszta barbárok megsemmisítették volna a modern civilizációt és sok évtizeddel visszavetették volna az emberiséget.

És hogy ez nem történt meg, az mindenekelőtt annak köszönhető, hogy a Szovjetunió népei a fasiszta hódítók elleni élet-halál harcban teljes diadalt arattak. A Szovjetunió elleni hitszegő támadás váratlan volta előnyös körülményeket teremtett a háború első szakaszában a hitleri csapatok számára. A Szovjet-

unió azonban hatalmas áldozatok árán, a nép egész anyagi és lelki erejének leghatalmasabb megfeszítése árán megvédte függetlenségét, tönkreverte az Európa hadseregeit rémületben tartó ellenséget, s megmentette az emberiséget és civilizációját.

A szovjet nép nagy győzelmének lelkesítője és szervezője a Sztálin elvtárs vezette kommunista párt volt. (*Hosszantartó taps.*) Sztálin elvtárs irányította a háború első napjaitól kezdve — midőn hazánk különösen súlyos helyzetben volt — az Állami Honvédelmi Bizottságot és az ország fegyveres erőit.

Bölcs és rettenthetetlen vezérünk páratlan bátorsággal vezette a Szovjet Hadsereget és az egész szovjet népet a csaták tűzén, a háború nehézségein és megpróbáltatásain keresztül az ellenség fölötti győzelem kivívásáig. Nagy boldogság pártunk, a Szovjetunió minden népe számára, hogy ebben a nehéz időszakban a szovjet állam és hadsereg élén Sztálin elvtárs állt. (*Viharos, hosszantartó taps.*)

A szovjet nép győzelme az egész világnak megmutatta, hogy szocialista államunk ereje és hatalma törhetetlen.

Ez a Nagy Honvédő Háború egyik legfontosabb tanulsága. Igaz, a történelem tanulságait nem mindenki hasznosította. Az amerikai imperialisták, akik megszedték magukat a két világháborún, világuralmuk megteremtésének lázálmú eszméjétől megszállva újból a világháború szakadéka felé taszítják a népeket.

Az Egyesült Államok jelenlegi főkolomposai — a morganok, rockefellerek, mellonok, dupontok és mások — akiknek kezében az amerikai állam és katonai gépezet emelői vannak — erőltetett ütemben hozzák létre az „európai szén- és acélipari közösség”-hez, a kőolajipari világkartellhez hasonló újabb világmono-

póliumokat, hogy gyorsabban megkaparintsák és saját érdekeiknek rendeljék alá más államok gazdaságát. Osztatlan uralmukat akarják megteremteni a világ minden részén, hogy más országok népeinek kirablásával és leigázásával biztosítsák maguk számára az extraprofitot. Ezért van szükségük háborúra. Az amerikai nagytőke az amerikai katonai klikkel szövetségben, a háború előkészítése érdekében, átveszi a fasiszta rendszer minden funkcióját, hogy elfojtsa saját országában a nép béketörekvéseit és minden ellenállást saját kalandor-politikájával szemben.

A háború útjára taszítják az országot és méghozzá arra számítanak, hogy a fegyverkezési verseny és a háborús helyzet lehetővé teszi a gazdasági válság elhárítását. Ez a válság azonban elháríthatatlanul közeledik az Amerikai Egyesült Államok gazdasági élete felé és azt a pénzügyi főkolomposoknak semmiféle ravaszkodás, kaland árán sem sikerül elkerülniök. Ezek a pénzügyi főkolomposok gyorsítják a fegyverkezési versenyt, egész gazdasági berendezkedésüket a háború előkészületeinek céljaihoz alkalmazzák. Jobban félnek a békétől, mint a háborútól, bár kétségtelen, hogy a háború kirobbantásával csak siettetik bukásukat, pusztulásukat. (*Taps.*) Világszerte kiterjesztették katonai támaszpontjaik hálózatát, sietve kovácsolnak össze mindenféle agresszív katonai tömböt, lázasan készülődnek a háborúra a Szovjetunió és a többi békeszerető állam ellen. Szünet nélkül küldik országunkba és a többi békeszerető országba az emberiség rothadt söpredékéből világszerte felbérlet kémeket és diverzánsokat. A szovjet emberek ébersége a legélesebb fegyver az ellenséges kémek elleni harcban és kétségtelen, hogy a szovjet nép, éberségét fokozva és erősítve, ártalmatlanná tudja tenni az imperialista hábo-

rús uszítók ügynökeit, bármennyit küldjenek is belőlük, bárhog is álcázzák őket. (*Taps.*)

Az amerikai militaristák arcátlan, tüntető provokációkat és kalandor-cselekményeket követnek el a Szovjetunió ellen, számos szárazföldi, légi és haditengerészeti gyakorlat, az atlanti tömb katonai főkolomposainak a Szovjetunióval határos országokban tett „szemle“-úttjai, az amerikai légierőnek a Szovjetunió nyugati és keleti határai közelében folytatott tevékenysége formájában. Mindennek nyilvánvalóan az a célja, hogy megbontsa a szovjet emberek nyugalalmát és fenntartsa a háborús pszichózist náluk és hűbéreseiknél.

Csak gyógyíthatatlan bolondok számíthatnak arra, hogy a szovjet embereket provokációjukkal meg tudják félemlíteni. (*Hosszantartó taps.*) A szovjet emberek tudják, mit érnek a háborús uszítók provokációi és fenyegetései. A szovjet nép megingathatatlan nyugalommal folytatja békés alkotó munkáját. Bizik államának és hadseregének erejében és hatalmában és azokra, akik meg mernék támadni hazánkat, döntő csapást tud mérni, hogy örökre elvegye kedvüket a Szovjetunió határai elleni merényletektől. (*Viharos taps.*)

A párt és a szovjet nép életének másik hatalmas eseménye a népgazdaság új, nagyarányú fellendülése. Ez tette lehetővé hogy iparunk színvonalát a háború előttihez viszonyítva 2,3-szeresére emeljük és nagy lépést tegyünk a szocializmusból a kommunizmus felé vezető úton. A hitleri fasizmus által reánk erőszakolt háború, amely a legkegyetlenebb és legsúlyosabb volt mindazon háborúk közül, amelyeket hazánk valaha is átélt, megszakította békés fejlődésünket. A hitleri szörnyetegek az általuk megszállott vidékeken a „felperzselt föld“ barbár taktikáját alkalmazták és

ezzel súlyos sebeket ejtettek a szovjet népgazdaságon.

Ilyen körülmények között a háború befejeztével az az igen bonyolult feladat hárult ránk, hogy a német megszállást szenvedett vidékeken helyreállítsuk az életet, újjáteremtsük az ipar és a mezőgazdaság háború előtti színvonalát, azután pedig többé-kevésbé jelentékeny mértékben túlhaladjuk ezt a színvonalat.

Ebben a súlyos időszakban Sztálin elvtárs megadta nekünk a népgazdaság újjáépítésének széleskörű programját és megmutatta a program végrehajtásának útjait. Sztálin elvtárs, az őt jellemző hajlíthatatlan akarattal és erővel, közvetlenül irányította a párt és az állam egész munkáját, a munkásosztály, a kolhozparasztság és az értelmiség megszervezése terén a háború utáni ötéves terv teljesítése érdekében. Mint ismeretes, a háború utáni ötéves tervet sikeresen teljesítettük. (*Taps.*)

Ma országunk ipara, mezőgazdasága és közlekedése a legkorszerűbb technika alapján fejlődik és biztosítja a társadalmi termelés eddig ismeretlen arányú növelését.

Hogy szemléletesen lássuk ipari termelésünk méreteit, néhány példát ismertetek:

Ha összehasonlítjuk az utolsó két évben elért ipari termelés volumenét az első és második ötéves terv összes éveiben elért ipari termeléssel, kiderül, hogy 1951 és 1952 folyamán az ipari termelés 22 százalékkal lesz több, mint az első két ötéves terv alatt együttvéve. (*Taps.*) Egyedül 1952-ben pedig olyan rendkívül fontos ipari termékfajtákból, mint a villamosenergia, a feketefémek, a szén, az olajtermékek, a cement és a közszükségleti cikkek — lényegesen

többet fogunk előállítani, mint az egész első öt éves terv alatt.

Ami pedig a gépipart illeti — amely az egész népgazdaság technikai haladásának alapja —, az még gyorsabb ütemben fejlődik. Egyedül ebben az évben lényegesen több gépet és gépi berendezést gyártunk, mint az első és a második öt éves terv alatt együttvéve.

A szocialista termelés növekedésével párhuzamosan, szakadatlanul, évről-évre fokozódik és javul az egész szovjet nép jóléte.

A Szovjetunió gazdaságilag és politikailag, valamint honvédelmi képessége szempontjából most erősebb, mint valaha is volt és minden eddigénél inkább képes bármilyen megpróbáltatásokat kiállni. (*Hosszantartó taps.*)

Ha az ellenség háborút merészel indítani ellenünk, a béke és a demokrácia táborának élén álló Szovjetunió megsemmisítő csapást tud mérni az agresszív imperialista államok bármely csoportosulására, szét tudja zúzni és meg tudja büntetni az eszüket vesztett agresszorokat és háborús gyújtogatókat. (*Taps.*)

Elvtársak!

A háborúban, valamint a békés gazdasági és kulturális építésben a szovjet nép által aratott győzelmek egyik döntő feltétele pártunk bölcs és messzetelektől nemzetiségi politikája volt. A soknemzetiségű szovjet államban több mint hatvan nemzet, nemzetiségi és népcsoport él és dolgozik. Ilyen körülmények között a helyes nemzetiségi politika folytatása rendkívül jelentőségű közös ügyünk — a Szovjetunió hatalmának erősítése és a kommunista társadalom építése sikerének szempontjából.

Pártunk nemzetiségi politikája a nemzeti kérdés

helyes, tudományosan megalapozott elméletén épül, amely a proletárforradalomról szóló lenini tanításnak része. A kommunista pártnak a nemzetiségi kérdésben vallott programját és politikáját Lenin és Sztálin alkotta meg. Ezért nevezzük nemzetiségi politikánkat lenini-sztálini nemzetiségi politikának. Pártunk nemzetiségi politikáját a Szovjetunión népei lelkesen helyeslik és egységesen támogatják. Lenin és Sztálin közvetlenül vezette a soknemzetiségű szovjet állam létrehozásának munkáját. A nagy Lenin halála után Sztálin elvtárs irányította a párt egész munkáját országunk népei testvéri együttműködésének megszervezésében, a köztársaságok szövetségének megerősítésében, népeink gazdasági életének és kultúrájának fejlesztésében. Sztálin elvtárs rendkívüli érdeme a nemzeti kérdés marxista-leninista tanításának kidolgozása. Ő tette gazdagabbá a marxizmus-leninizmust a nemzetről szóló elmélettel, továbbfejlesztette a munkásosztály nemzeti és nemzetközi feladatainak egységéről, az imperializmus korszaka nemzeti-felszabadító mozgalmának stratégiájáról és taktikájáról szóló lenini tanítást, kidolgozta a kommunista párt nemzetiségi politikájának elméleti alapjait a soknemzetiségű szovjet állam viszonyai között, megalkotta a szocialista nemzetekről és fejlődésükről szóló tanítást a kommunizmus győzelméért vívott harcban.

A Nagy Októberi Forradalom, amely megdőn'ötte a kapitalizmust, felszabadította Oroszország népeit, megszüntette a nemzeti elnyomást és elvezette a népeket az igazi újjászületéshez. A burzsoázia és nacionalista pártjainak megsemmisítése és a szovjetrendszer megszilárdítása után, országunkban a régi burzsoá nemzetek talaján új, szocialista nemzetek jöttek létre, fejlődtek és alakultak.

A lenini-sztálini nemzetiségi politika következetes megvalósítása eredményeképpen országunkban megszűnt a cárizmustól örökölt, a gyakorlatban meglévő egyenlőtlenség a gazdasági és kulturális fejlődésben Közép-Oroszország előrehaladott népei és a határvidékeknek a multban tőlük elmaradott népei között. Többé nincsenek nálunk elmaradott népek. Az új, szocialista nemzetek országunkban alapvető módon megváltoztatták arculatukat a szocialista építés éveiben és élenjáró, modern nemzetekké fejlődtek.

Mit foglal magában az élenjáró szocialista nemzet fogalma?

A nemzetnek Sztálin elvtárs által adott klasszikus meghatározásából, az új szocialista nemzetekről szóló tanításából, valamint soknemzetiségű szovjet államunk történelmi tapasztalataiból kiindulva elmondhatjuk, hogy az élenjáró szocialista nemzet fő vonásai a következők:

Először is a világ leghaladottabb társadalmi és államrendjének megléte, amelyben nincsenek kizsákmányoló osztályok és minden hatalom a népé.

Másodszor: magasan fejlett szocialista ipar és nagyüzemi szocialista mezőgazdaság megléte.

Harmadszor: a lakosság általános műveltsége, a gyermekek kötelező oktatása, fejlett felsőoktatási rendszer, amely biztosítja a nemzeti szakkáderek képzését a gazdasági élet és a kultúra minden területe számára; a tudomány és a művészet virágzása.

Negyedszer: az egész lakosság életszínvonalának rendszeres emelése, a munkások és alkalmazottak reálbére és a parasztok jövedelme növelésének biztosítása útján, az áruforgalom fejlődésének, a városok fejlődésének és rendezésének, a lakásviszonyok megjavítá-

sának útján; a nép egészségvédelmét biztosító egészségügyi intézmények széleskörű hálózata.

Ötödször: valamennyi faj és nemzet egyenjogúsága ideológiájának, a népek barátsága ideológiájának győzelme.

Megvannak-e az élenjáró szocialista nemzetnek ezek a vonásai szovjetköztársaságainkban? Igen, megvannak.

Lássuk a tényeket.

Ismeretes, hogy a cárizmus Oroszország népeinek elnyomója és hóhéra volt. Számos nem orosz nemzet teljes jogfosztottságban élt. Nem volt saját államiságuk, cári tisztviselők igazgatása alatt álltak, minden hivatalban orosz nyelven vezették az ügyeket, amelyet a helyi lakosok nem értettek.

A szovjetrendszer viszonyai között országunk minden népe elnyerte és kifejlesztette saját államiságát. A cári Oroszország nemzetiségi határvidékei a szovjethatalom alatt gyarmatokból és félgyarmatokból valóban önálló államokká — szovjetköztársaságokká — alakultak át, amelyeknek saját területük, nemzeti autonómiájuk, saját alkotmányuk, saját törvényhozásuk van. A szövetségi és autonóm köztársaságok, nemzeti területek, körzetek, kerületek és falvak hatalmi szerveiben, gazdasági és közigazgatási irányító szerveiben, bírósági szerveiben a nép által megválasztott, a helyi lakosság életét, szokásait és lelkivilágát ismerő emberek végzik az állami ügyeket anyanyelvükön, az egész lakosság számára érthető nyelven.

A nemzetek ilyen igazi egyenjogúsága nincs egyetlen burzsoá államban sem. Érthető is ez, mivel a nemzeti elnyomás megszüntetése lehetetlen a kapitalista rendszer keretei között. Mint ismeretes, a burzsoá országokban az állami igazgatás egész rendszere a

fajok és nemzetek egyenlőtlenségén, a faji megkülönböztetésén, továbbá azon épül fel, hogy a nacionalista előítéleteket a nemzetek közötti viszálykodás és ellenségeskedés szítására használják fel. Napjainkban két állam tűnik ki különösen azzal, hogy ott nagyban dühöng a faji és nemzeti megkülönböztetés — az Amerikai Egyesült Államok és a Délafrikai Unió.

A Szovjetunió Kommunista Pártja és kormánya — következetesen megvalósítva a lenini-sztálini nemzetiségi politikát — az egész szovjet népgazdaság fejlődésének magas színvonala mellett biztosította a gazdasági szempontból elmaradott nemzeti köztársaságok meggyorsított fejlődését.

Ennek eredményeképpen felszámoltuk a múltól örökölt gazdasági és kulturális egyenlőtlenséget a Szovjetunió népei között, ami a szovjethatalom nemzetiségi politikájának kétségtelenül egyik legfontosabb eredménye.

A szovjet nemzeti köztársaságok fejlődésének sikerei — sok meggyőző adatot lehetne idézni, de csupán néhány példára szorítkozom.

A szovjetköztársaságokban a sztálini öt éves tervek idején új kohászati, kőolaj- és vegyipar létesült: hatalmas villanyelepek, mezőgazdasági gépeket, traktorokat és gépkocsikat termelő gyárak, cementgyárak, óriási textil és élelmiszeripari kombinátok és sok más ipari vállalat épült.

Az, hogy a nemzeti köztársaságok ipara és különösen nagyipara gyorsabban fejlődött, mint egészben véve a Szovjetunióban, látható a keleti szovjetköztársaságok — Üzbekisztán, Kazahsztán, Kirgizia, Türkmenia és Tadzsikisztán példáján. E köztársaságok nagyiparának termelése 1928-tól 1951-ig 22-szeresére nőtt, ugyanakkor, amikor a Szovjetunió nagyipari ter-

melése egészben véve ugyanez alatt az idő alatt 16-szorosára emelkedett.

Ismeretes, hogy a közelmúltban a cári Oroszország keleti határvidékei az ipar fejlettségének színvonala tekintetében szinte egyáltalán nem különböztek olyan szomszédaiktól, mint Törökország, Irán, Afganisztán. A szovjethatalom éveiben középázsiai köztársaságaink ipari fejlődésükben gyorsan túlszárnyalták a Szovjetunióval határos keleti országokat, messze elhagyták őket. Ha az említett szovjet köztársaságokat több keleti országgal az ipari fejlettségnek olyan fontos mutatója alapján hasonlítjuk össze, mint a villamosenergiatermelés, akkor azt látjuk, hogy öt szovjetköztársaságban — a csaknem 17 millió lakost számláló üzbék, kazah, kirgiz, turkmén és tadzsik köztársaságokban — háromszor annyi villamosenergiát termelnek, mint Törökországban, Iránban, Pakisztánban, Egyiptomban, Irakban, Szíriában és Afganisztánban együttevve, pedig ezeknek az országoknak együttes lakossága 156 millió. *(Taps.)* És ha a villamosenergiatermelés alapján egy szovjetköztársaságot, például az azerbajdzsánit Törökországgal hasonlítunk össze, akkor kiderül, hogy Szovjet-Azerbajdzsánban, amelynek lakossága alig több mint egyhetede Törökországénak, négyszer annyi villamosenergiát termelnek, mint Törökországban, amely az amerikai „segély” hurkába dugta a nyakát. *(Élénkség a teremben. Derűtség.)*

Szovjetköztársaságaink sokkal megelőzték fejlődésükben Nyugat-Európa régi ipari országait is.

Hasonlítsuk össze például az egyik szovjetköztársaságot — az ukránt — két nagy európai burzsoá országgal — Franciaországgal és Olaszországgal. Magától értetődik, hogy az adott esetben nem lehet

mindent összehasonlítani. Ismeretes, hogy az Ukrán Szovjet Szocialista Köztársaságban a kizsákmányoló osztályokat már rég megszüntették, az üzemek, a gyárak, a föld és a munka minden terméke a népé, örökre megszűnt a munkanélküliség, minden hatalom osztatlanul a népé. E tekintetben Szovjet-Ukrajna már 30 esztendővel ezelőtt messze maga mögött hagyta mind Franciaországot, mind pedig Olaszországot, ahol a kapitalisták vannak hatalmon. (*Élénkség a teremben*). Ezért csak az említett országok gazdasági életére vonatkozó néhány döntőfontosságú adatot hasonlítsunk össze.

Szovjet-Ukrajna, amelynek fennállása alatt kétízben kellett a külföldi területekről beözönlése után a romokból és üszökből újjászülnie, ma lényegesen több nyersvasat termel, mint Franciaország és Olaszország együttvéve (*Tetszésnyilvánítás*), több acélt és hengerelt árut ad, mint Franciaország és több mint háromszor annyit, mint Olaszország; másfélszer több szénét termel, mint Franciaország és Olaszország együttvéve; teljesítőképességüket számítva majdnem háromszor annyi traktort gyárt, mint Franciaország és Olaszország együttvéve; lényegesen több gabonát, burgonyát, cukorrépát és cukrot termel, mint Franciaország és Olaszország együttvéve.

Az ukrán nép a szocialista ipar és a kolhozmezőgazdaság lendületes fejlődése alapján jómódú életet él és élvez a kultúra minden javát, amitől Franciaország és Olaszország dolgozó tömegei meg vannak fosztva.

Nem kevésbé jellemző a balti szovjetköztársaságok gyorsütemű gazdasági fejlődése azóta, hogy szovjetrendszerteremtettek maguknál. Ha összehasonlítjuk a litván, lett és eszt szövetségi köztársasá-

gokat Norvégiával, Hollandiával és Belgiummal, ki-
tűnik, hogy a szovjetköztársaságokban az ipar fejlő-
désének üteme összehasonlíthatatlanul gyorsabb,
mint Európa említett kapitalista államaiban.

1952 elejére a Litván SZSZK 2,4-szeresen, a Lett
SZSZK 3,6-szeresen és az Eszt SZSZK 4,1-szeresen
túlszárnyalta az ipari termelés háború előtti színvo-
nalát, ugyanakkor, amikor Norvégia, Hollandia és
Belgium erre az időpontra csupán jelentéktelen mér-
tékben lépte túl az ipari termelés háború előtti szín-
vonalát, jöllehet a szovjetköztársaságok sokkal in-
kább szétrombolt gazdasággal kerültek ki a háború-
ból. Nem érdektelen megemlíteni, hogy a régi, a ka-
pitalista Lettországból az ipari termelés — még
Lettország akkori urainak szépített adatai szerint is
— 1913-tól 1939-ig, azaz 26 év alatt csupán másfél-
szeresére nőtt. Az új, a Szovjet-Lettországban pedig
1940-től 1951-ig — 11 esztendő alatt — a háború és
az ellenséges megszállás okozta rombolások ellenére
3,6-szeresére növekedett.

Ilyen jelentékeny sikerek születtek a mezőgazdaság
fejlesztésében is.

A kolhozrendszernek a Szovjetunióban aratott győ-
zelmével a szovjetköztársaságok mezőgazdasága szí-
lárdan az állandó fellendülés útjára lépett. A kolhoz-
rendszer egyike a szovjethatalom legnagyobb vívmá-
nyainak, mert bevonta a paraszttömegeket a szocia-
lizmus építésébe, megnyitotta a mezőgazdasági ter-
melés minden ágazatában a fejlődés eddig nem is-
mert lehetőségeit és megteremtette a feltételeket a
parasztok milliói anyagi és kulturális életszínvona-
lának állandó emelésére.

Ennek eredményeképpen most valamennyi szovjet-
köztársaságban nagyüzemi, sok árut termelő szocia-

lista mezőgazdaságunk van, amely széles körben alkalmazza az agronómia tudományának legújabb eredményeit és jobban van felszerelve modern technikával, mint bármely más ország mezőgazdasága.

Láthatjuk ezt a Szovjetunió minden egyes köztársaságában. Én azonban ismét a keleti szovjetköztársaságokkal foglalkozom, mert ott a mezőgazdaság — mint ismeretes — a szovjet hatalom előtt a legelmaradottabb volt, szó sem volt mezőgazdasági gépekről, még csak a legegyszerűbbekről sem.

Az üzbék, a kazah, a kirgiz, a turkmén és a tadzsik szovjetköztársaság kolhozainak és szovhozainak mezőin ma — 15 lóerőkre átszámítva — 121.000 traktor, továbbá 23.000 kombájn, 102.000 gyapotvető, megmunkáló- és szedőgép, valamint többszáz ezer egyéb mezőgazdasági gép és eszköz dolgozik. A keleti szovjetköztársaságok magasabb színvonalon állanak a mezőgazdaság technikai felszereltsége tekintetében, mint Európa legfejlettebb kapitalista országai. (Taps.)

Nézzük például a traktorállományt. Szovjet-Üzbekisztánban minden ezer hektárnyi vetésterületre 14 traktor jut. Ugyanakkor Franciaországban ugyanekkor területre hét, Olaszországban négy sokkal kisebb kapacitású traktor jut. Arról beszélni is alig érdemes, hogy a külföldi keleti országokban szinte alig van traktor. Míg az Üzbék Szocialista Szovjet Köztársaságban 70 hektárnyi vetésterületre jut egy traktor, addig Pakisztánban csupán minden 9000 hektár, Indiában 13.000 hektár, Iránban 18.000 hektár vetésterületre jut egy traktor.

A szocialista mezőgazdaság nagymennyiségű géppel való felszerelése gyökeresen megkönnyítette a parasztok munkáját és a modern agrotechnikával, vala-

mint az öntözés nagyarányú fejlesztésével együtt, biztosította a nagy terméshozamot.

Nézzük például a gyapotot. A gyapot a keleti szovjetköztársaságok fejlett, sokrétű mezőgazdaságának egyik legfontosabb ipari növénye. A nyersgyapot terméshozama 1951-ben ezekben a köztársaságokban hektáronként átlagosan 21 métermázsa volt.

A világ egyetlen gyapotot termelő országában sem érték el olyan terméshozamot, mint amelyet a szovjet gyapottermelők értek. Egyiptomban 11,5 métermázsa, az Egyesült Államokban 8,3, Indiában 3,4, Pakisztánban 5,2, Törökországban 7,2, Iránban 4,5 métermázsa volt 1951-ben a gyapot hektáronkénti terméshozama.

Figyelembe kell venni, hogy a keleti szovjetköztársaságokban nagy területeken érték el a gyapot nagy terméshozamát, amit az is bizonyít, hogy az említett szovjetköztársaságok annyi gyapotot termelnek, mint India, Egyiptom, Irán, Törökország és Afganisztán együttvéve. (Taps.)

Ime néhány tény a Szovjetunió kötelékébe tartozó nemzeti köztársaságok gazdasági fejlődéséről. Ezek arról tanúskodnak, hogy e köztársaságok gazdasági élete szakadatlanul nő és fejlődik, nem ismer válságot és hanyatlást. Ezek a tények végül arról tanúskodnak, milyen sokat tudnak elérni azok a népek, amelyek szakítottak az imperializmussal, megzabaldultak a földesurak és a tőkések uralmától. (Taps.)

A fejlett szocialista gazdaság megteremtéséhez a szovjet nemzeti köztársaságokban fel kellett számolni e köztársaságok többségének kulturális elmaradottságát, teljes egészében ki kellett bontakoztatni a kulturális építést, létre kellett hozni a lakosság anyanyelvén működő elemi és középiskolák szerteágazó

hálózatát, újonnan kellett megszervezni a felsőoktatás rendszerét és a szakképzett munkások, mérnökök, technikusok, agronómusok, zootechnikusok, tanítók és orvosok nagyszabású kiképzését az illető nemzetiségek soraiból.

A lenini-sztálini nemzetiségi politika következetes megvalósításának eredményeképpen a szovjetország népei valóságos kulturális forradalmat hajtottak végre.

Ez idő szerint a szovjetköztársaságok iparában, építésében és közlekedésében több mint 2 millió mérnök és technikus dolgozik; a mezőgazdaságban mintegy 400.000 agronómus, zootechnikus, erdész és egyéb szakember működik; majdnem 2 millió tanító és tanár dolgozik az iskolákban, technikumokon és főiskolákon; majdnem 300.000 orvos, 900.000 felcser, ápolónő és egyéb egészségügyi alkalmazott működik a városok és falvak egészségügyi intézményeinél.

Most minden szovjetköztársaságnak tizezerszámra vannak főiskolai képzettségű szakemberei.

A szovjetköztársaságokban élő őslakó nemzetiségekből kikerülő szovjet értelmiségi káderek képzése érdekében a főiskolák és középfokú technikumok széleskörű hálózatát teremtették meg. A szovjethatalom megteremtésekor országunkban 96 főiskola volt. Ezek, néhány kivétellel, Oroszország legfontosabb központjaiban működtek. Ezeken a főiskolákon 117.000-en tanultak.

A Szovjetunióban most 887 főiskola működik, 1.400.000 hallgatóval. Ukrajnában 216.000, a középzásiai szovjetköztársaságokban 104.000, a kaukázusontúli köztársaságokban 80.000, Bjelorussziában

35.000, a balti szovjetköztársaságokban 37.000 főiskolai hallgató van.

A felsőoktatás fejlettsége tekintetében a szovjetköztársaságok nemcsak a Kelet külföldi országait, hanem a nyugateurópai országokat is sokkal megelőzték.

Igy például a tadzsik szovjetköztársaságban minden 10.000 lakosra 58, Turkméniaiban 60, Kirgiziaiban 64, Üzbekisztánban 71, Azerbajdzsánban 93 főiskolai hallgató jut. Ugyanakkor Iránban minden 10.000 lakosra három, Indiában 9, Egyiptomban és Törökországban 12, Svédországban 21, Olaszországban 32, Dániában 34, Franciaországban 36 főiskolai hallgató jut.

A szovjethatalom éveiben 48 nemzetiség alkotta meg írásrendszerét, anyanyelvén ad ki tankönyveket, könyveket, napilapokat. A Szovjetunió köztársaságaiban az elmúlt 30 esztendőben körülbelül 90.000 jól berendezett és felszerelt iskola épült, ezeknek majdnem kétharmada a nemzeti szövetségi és autonóm köztársaságokban.

A szocialista gazdálkodás fejlődésével évről-évre magasabbra emelkedik a Szovjetunió lakosságának jóléte. Valamennyi szovjetköztársaságban jelentősen emelkedett a munkások és alkalmazottak reálbére és a parasztok jövedelme. Az 1940—1951-es időszakban a munkások és alkalmazottak, valamint a parasztok jövedelmének összege 78 százalékkal nőtt meg.

Nagy gondot fordít a szovjet állam országunk népeinek egészségvédelmére. E tekintetben jellemző a lakosságnak orvosi segítséggel való ellátottsága. Említék néhány példát az egyes szovjetköztársaságokból.

A szovjethatalom megteremtése előtt Üzbekisztánban minden 31.000 lakosra jutott egy orvos. Körülbelül ugyanennyi lakosra jut egy orvos ma Pakisztánban. Az Üzbék Szovjet Szocialista Köztársaságban ma minden 895 lakosra jut egy orvos. Az Üzbék Szovjet Szocialista Köztársaság összehasonlíthatatlanul jobban van ellátva orvosokkal, mint például Egyiptom, ahol minden 4350 lakosra jut egy orvos és jobban, mint az olyan nyugateurópai országok, mint Franciaország, ahol minden ezer lakosra, vagy Hollandia, ahol minden 1160 lakosra jut egy orvos.

Az Azerbajdzsán SZSZK-ban 490 emberre esik egy orvos, Szovjet-Azerbajdzsán lakossága 8 és félszer jobban van ellátva orvosokkal, mint Törökország lakossága és 23-szor jobban, mint Irán lakossága. Ami pedig a Gruz SZSZK-t illeti, ahol 373 emberre esik egy orvos, és az Örmény SZSZK-t, ahol 483 emberre jut egy orvos, e köztársaságok lakossága az orvosi segély biztosítása terén sokkal jobban áll, mint a világ bármely más országának lakossága. A dolog lényege azonban nem az, hogy a szovjet köztársaságok lakosságát számbelileg több orvos látja el. A kép teljessége kedvéért tekintetbe kell venni, hogy a Szovjetunióban az orvosi segítség minden fajtája teljesen ingyen áll a lakosság rendelkezésére, a legjobb szanatóriumokat és üdülőket használhatják évről-évre a dolgozók milliói, ugyanakkor, amikor a burzsoá országokban az orvosi segítség többnyire pénzbe kerül, még hozzá igen magas összegbe, ezért hozzáférhetetlen a dolgozók széles tömegei számára. A gyógyfürdőket és szanatóriumokat pedig kizárólag privilégiumként a semmittevők, a kizsákmányolók használják.

A szocialista nemzetek fejlődése a szovjet társadal-

mi és államrendszer viszonyai között, a nemzetek tényleges gazdasági és kulturális egyenlőtlenségének megszüntetése, a nemzetek tartós együttműködése mind a szovjet állam megvédésében a külső ellenséggel szemben, mind a szocialista építésben — országunkban a nemzetek egyenjogúsága és a népek barátsága ideológiájának teljes diadalát eredményezte.

Országunk népeinek barátsága sok próbát állott ki. A hitleri koalíció elleni háború egyik legkomolyabb próbája volt e népek barátsága szilárdságának.

A Nagy Honvédő Háború után az országunk népei közötti barátság új erővel mutatkozott meg az ellenséges megszállást szenvedett területek szocialista gazdaságának újjáépítésében. A megszállást szenvedett köztársaságok és területek gazdasági életének újjáteremtésében a leglelkesebben részt vett a Szovjetunió valamennyi népe, mert az újjáépítést saját, legbensőbb ügyének és az egész állam halaszthatatlan feladatának tekintette. Hol, melyik burzsoá államban láthatjuk, hogy a népek ilyen segítséget nyújtottak egymásnak?

Most, midőn a Szovjetunióban megtörténik a fokozatos átmenet a szocializmusból a kommunizmusba, a Szovjetunió népeinek barátsága fejlődésében új tartalommal gazdagszik. A gazdasági életnek és a kultúrának a szovjetköztársaságok által elért magas színvonala lehetővé tette, hogy még aktívabban részt vegyenek a legfontosabb, az egész Szovjetuniót érintő feladatok megoldásában.

Az országunk népeinek barátságát összeforrasztó erő az orosz nép, az orosz nemzet, a Szovjetunióhoz tartozó nemzetek legkiválóbbika. (*Viharos taps.*)

Az orosz munkásosztály Lenin-Sztálin pártjának vezetésével 1917 októberében hatalmas történelmi

hőstettet vitt véghez; áttörte a világimperializmus frontját, megsemmisítette a burzsoázia hatalmát, a földkerekség egyhatodán szétzúzta a nemzeti-gyarmati elnyomás láncait. Nem kétséges, hogy az orosz munkásosztály segítségével nélkül országunk népei nem tudták volna megvédeni magukat a fehérgárdisták és az intervenciósök ellen, nem tudták volna felépíteni a szocializmust. Ami pedig azokat a népeket illeti, amelyek a múltban nem mentek át a kapitalista fejlődésen, azok az orosz munkásosztály tartós és rendszeres segítségével nélkül nem tudták volna végrehajtani az átmenetet a kapitalizmus előtti gazdasági formákból a szocializmusba.

A Nagy Honvédő Háború éveiben — mint Sztálin elvtárs mondotta — különös erővel mutatkozott meg az orosz népet jellemző világos értelem, szilárd jellem és türelem. Az orosz nép hősiességével, bátorságával és vitézségével, mint a Szovjetunió vezető ereje, általános elismerést vívott ki országunk valamennyi népe között. (*Hosszantartó taps.*)

Az orosz nép példáját követve, vele együtt vállvetve, önfeláldozóan harcolt az ellenség ellen országunk valamennyi népe. Az orosz néppel együtt kovácsolták a hitleri Németország és az imperialista Japán felett aratott győzelmünket. Országunk népei az egész világnak megmutatták, milyen hatalmas és szétzúzhatatlan ereje van a népek sztálini barátságán alapuló, soknemzetiségű szovjet államnak.

Országunk népei barátságának alapja létérdekeik közössége. A Szovjetunió népeit az a törekvés és elkövettség egyesíti, hogy a szovjethatalom feltételei között szerzett szabadságukat, függetlenségüket, boldog életüket mindenfajta ellenségtől megvédjék, valamint egyesíti őket a kommunista társadalom felépítéséért

vívott közös harc. Országunk népei jól tudják, hogy a megbonthatatlan sztálini barátság révén egységes szovjet államban — a köztársaságok szövetségében — tömörülve legyőzhetetlenek, sikeresen építhetik a kommunizmust és védelmezhetik vívmányaikat bármely fenyegetéssel szemben.

Pártunk és személyesen Sztálin elvtárs fáradhatatlanul gondoskodik a szovjet nemzetiségi politika helyes megvalósításáról. A párt a leninizmus ellenségeivel vívott harcban megvédelmezte a lenini-sztálini nemzetiségi politikát, biztosította a nagyhatalmi szovinizmus, a burzsoá nacionalizmus és a burzsoá kopolitizmus teljes és végérvényes szétzúzását.

Sztálin elvtársnak, pártunk vezérének nagy érdeme az, hogy bölcs vezetésével biztosította országunk valamennyi népe fizikai és szellemi erejének igazi újjászületését és egyedülálló fellendülését (*taps*), megbonthatatlan testvéri barátságba tömörítette őket és erőfeszítéseiket a közös nagy célra, hazánk hatalmának erősítése és a kommunizmus győzelme felé irányította. (*Hosszantartó taps.*)

A szocialista nemzetek fejlődése terén a soknemzetiségű, egységes szovjet állam rendszerében elért sikerek nemzetközi jelentősége felmérhetetlen. A kapitalista országok munkásosztálya a mi példánkból látja azt az utat, amelyen haladva megszabadulhat a kizsákmányolástól, a nyomortól és a munkanélküliségtől, a fasizmus bevezetésének egyre növekvő veszélyétől.

A gyarmatok és függő országok népei a mi példánkból látják azt az utat, amely az elnyomástól és a jogfosztottságtól a szabadsághoz és függetlenséghez, a nemzetek közötti gyűlölködéstől és ellenségeskedéstől a népek testvéri barátságához, az éhezéstől

és nyomortól a jómódú élethez, az írástudatlanságtól és kulturális elmaradottságtól a kultúra, a tudomány és művészet virágzásához vezet.

A történelem egész menete mindjobban megerősíti pártunk vezérének, Sztálin elvtársnak azokat a szavait, hogy „... most úgy fejlődnek a dolgok, hogy a szocializmus lehet (és már kezd is lenni!) az imperializmus óriási kiterjedésű gyarmati államaiában élő sokmillió néptömegek szabadságszólója”. A szabadság, a nemzeti függetlenség eszméi, a szocializmus eszméi behatoltak a rabságba döntött országok legeldugottabb zugába is.

A felszabadulásért harcoló népek tudják, hogy oldalukon van a béke és a demokrácia hatalmas tábor, hogy a Szovjetunió, a Kínai Népköztársaság és a népi demokráciák védelmezik a béke, a szabadság, a függetlenség, valamennyi faj és nemzet igazi egyenjogúsága ügyét és hogy már ezeknek az államoknak pusztán léte is megfékezi a reakció sötét erőt, megkönnyíti az elnyomott népek harcát.

Az Amerikai Egyesült Államok és a többi burzsoá állam uralkodó körei tehetetlenül állnak szemben a növekvő nemzeti felszabadító mozgalommal, világoszerzte azt üvöltözik, hogy az elnyomott népeknek elnyomóik elleni harca a Keleten folyó szovjet propaganda következménye.

Az ügyefogyott burzsoá politikusoknak Sztálin elvtárs már sok esztendővel ezelőtt válaszolt erre. Sztálin elvtárs ezt mondotta: „Azt vetik szemünkre, hogy propagandát folytatunk a Keleten... Nincsen szükségünk semmiféle propagandára a Keleten. A függő ország, vagy gyarmat bármely polgárának csak el kell utaznia a szovjetországba és megnéznie, hogyan kormányozzák nálunk az emberek az orszá-

got, csak meg kell néznie, hogy a feketék és fehérek, oroszok és nem oroszok, minden színű és nemzetiségű emberek együtt lendítik előre a nagy ország kormányzásának ügyét — és máris meggyőződnek, hogy ez az egyetlen ország, ahol a népek testvérisége nem szólam, hanem tény. Semmiféle írásbeli vagy szóbeli propagandára sincs szükségünk, lia a propagandát olyan tény helyettesíti, mint a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége.“ (*Hosszantartó taps.*)

A népi demokratikus országok új életük építésében felhasználják a soknemzetiségű szovjet állam építésének és megszilárdításának gazdag tapasztalatát.

A demokratikus államok között a kapcsolatoknak olyan új típusa alakult ki, amelyet nem ismert még az emberiség történelme. Ezeknek a kapcsolatoknak fő sajátossága, hogy:

valamennyi nép — nagy és kicsiny — teljes és igazi egyenjogúságán, minden egyes állam valamennyi szuverén jogának és függetlenségének megőrzésén, a parancsolgatásnak és a népek leigázásának imperialista politikájától eltérően, a másik állam belügyeibe való be nem avatkozáson;

a titkos kombinációknak, intrikáknak, nyílt, vagy burkolt ellenség-skedésnek az imperialista államok által folytatott politikájával szemben a nemzeti érdekek kölcsönös liszteletén, a népek közti bizalmon és barátságon;

az imperializmus táborában a nyersanyagforrásokért és felvevő-piacokért folyó vad versengéssel szemben a minden egyes ország nemzeti érdekeinek teljeseen megfelelő gazdasági fejlődés előnyös feltételeit biztosító szoros gazdasági együttműködésen és kölcsönös segélynyújtáson;

a gazdasági élet militarizálásának, az új világhá-

ború előkészítésének és kirobbantásának, a dolgozók életszínvonala elleni támadásnak imperialista politikájával szemben, a demokratikus államoknak a béke biztosítására, a valamennyi ország közötti — függetlenül azok gazdasági és szociális rendszerétől — a földkerekség valamennyi országában élő embermilliók életének megjavítását szolgáló gazdasági és kulturális kapcsolatok újjáteremtését és fejlesztését elősegítő közös törekvéseken alapulnak.

Az imperializmus táborában levő nemzetek és államok közötti viszonyok jellemző sajátossága az amerikai tőke mohó világuralmi törekvése. Az amerikai imperializmus, amely minden világrészre kiterjesztette hálóját, mint egy telhetetlen pók, kiszívja az életnedvet sok népből és államból, semmiféle eszköztől sem riad vissza, hogy leigázhassa őket. Legelterjedtebb módszere a leigázás az úgynevezett amerikai „segítség“ látszata alatt, amikor is az az ország, amely ilyen amerikai „segítséget“ kapott, rövid idő alatt elveszíti szuverén jogait és függetlenségét és a csatlós helyzetébe kerül. A legtöbb, amire az ilyen ország számíthat, távolról sem az egyenjogú társ helyzete.

Ma az Egyesült Államok ilyen nem egyenjogú társa Nagy-Britannia, amely valamikor a „tengerek urának“, a „világ műhelyének“ számított. Az amerikai imperializmus napról-napra jobban megfosztja Angliát a nyersanyagforrásoktól, kiszorítja az elhelyezési piacokról, minden eszközzel kisöprüzi az európai és ázsiai országokból, egyik pozícióját a másik után kaparintja meg. A dolog odáig fajult, hogy az amerikaiak minden teketóriázás nélkül megtagadták az angol kormánynak azt az alázatos kérését, hogy elküldhesse megfigyelőjét az Egyesült Államok és az angol

dominiumok — Újzéland és Ausztrália között, az úgynevezett csendesóceáni egyezmény kérdésében lefolyt tárgyalásokra. Ezzel kapcsolatban nemrég még az angol konzervatív sajtó is keserűen panaszolta, hogy Angliával úgy bánnak, mint egy szegény rokonnal (*Nevetés, élénkség a teremben*), akit kioktatnak, leckéztetnek, vagy nem is vesznek figyelembe. Az egyik konzervatív lap, a „Daily Mail“ nyíltan kijelentette: „Ha hol itt, hol ott veszítjük el pozícióinkat, csakhamar nem lesz mit veszítenünk.“ (*Nevetés a teremben.*)

Nem szabad azt gondolni, hogy Anglia uralkodó körei nem értik meg ezt. Ennek ellenére továbbra is alávetik magukat az amerikai parancsolgatásnak, igyekeznek jó képet vágni a rossz tréfához. (*Élénkség a teremben.*)

Az Egyesült Államok imperialista főkolomposai az általuk leigázott országokat az agresszív háború felvonulási területeivé teszik, ezeknek az országoknak ifjúságát pedig az ágyútöltelék szerepére ítélik.

Az Egyesült Államok függvényévé lett országok így jutnak lépésről-lépésre a háború pusztító útjára.

Az amerikai imperializmus mindenütt igyekszik menteni a kapitalizmust, ahol csak veszély fenyegeti, harcol a gyarmati uralom és a legreakciósabb rendszerek fenntartásáért mindenütt, ahol csak a nemzeti felszabadító mozgalom és a demokratikus forradalom fenyegeti, támaszává és fellegvárává vált a világreakciónak. Hanyatt-homlok rohan a német fasizmus nyomdokaiban, zsandároknak és a szabad népek elnyomóinak sorsára ítéli hadseregét.

Igen természetes, hogy az Egyesült Államok függvényévé lett országok népei egész országukat átfogó ellenállásra szervezkednek az amerikai beavatkozás

ellen, hogy kiűzzék országukból a hivatlan vendégeket; izzó gyűlölettel fizetnek nekik nemzeti becsületük és méltóságuk sárbatiprásáért.

Az amerikai nép, amelynek napról-napra fülébe harsogják az állítólagos külső veszély gondolatát, kezdi már érteni ennek a propagandának badar voltát. A növekvő katonai kiadások súlyos terhe alatt egyre inkább tanújelét adja elégedetlenségének az Egyesült Államok uralkodó köreinek külpolitikájával szemben.

Eltársak! A legfőbb eredmény, amellyel pártunk a XIX. kongresszushoz érkezett, az, hogy a Szovjetunió páratlan hatalomra és nemzetközi tekintélyre tett szert. Ezt az iparosítás politikájával értük el, amely országunkat agrárországból élenjáró ipari hatalommá változtatta, a kollektivizálás politikájával, amely mezőgazdaságunkat nagyüzemi, gépesített, a világon a legkorszerűbb mezőgazdasággá változtatta, a lenini-sztálini nemzetiségi politika következetes megvalósításával, amely biztosította a Szovjetunió népeinek megbonthatatlan egységét és barátságát, a sztálini külpolitika következetes keresztülvi'clével, amely a népek közötti béke fenntartására irányul.

Magas színvonalra emelkedett országunk népeinek jóléte és kultúrája.

A történelem azt mutatja, hogy országunk a szovjethatalom 35 éve alatt olyan ipari haladást ért el, amelynek eléréséhez a kapitalista országoknak évszázadokra lett volna szükségük. Míg a Szovjetunió a szovjethatalom éveiben ipari termelését a 39-szeresére emelte, addig Angliának az ipari termelés ugyanilyen növeléséhez 162 évre (1790-től 1951-ig) volt szüksége. Franciaország ipari termelése az utolsó 90 év alatt mindössze 5,5-szeresére nőtt. Ami pedig az

Egyesült Államokat illeti, az utolsó 35 év alatt csupán 2,6-szeresére emelte ipari termelését.

A szocialista állam történelmi szempontból rövid idő alatt vivta ki sikereit, mert a szovjetrendszer eddig soha nem látott lehetőségeket tárt fel a Szovjetunió gyorsütemű gazdasági és kulturális fejlesztése számára, mert népünknek a szocializmusért vívott harcát a kommunista párt vezette, amely tudja, mit kell tenni és nem fél a nehézségektől. (*Hosszanártó taps.*)

A szocializmus győzelméhez vezető út országunkban nem volt könnyű. Ezen az úton nem kevés belső és külső jellegű nehézség és akadály merült fel, de pártunk mindig készenlétben állott és sikeresen leküzdötte őket. Most, midőn a kommunista építés nagy és bonyolult feladatai állanak előttünk, pártunknak, mint a szovjet államot irányító pártnak előre kell látnia a nehézségeket és teljesen felkészültnek kell lennie, hogy a népet e nehézségek leküzdésére vezesse. Meggyőződésünk, hogy pártunk, amelyet Lenin és Sztálin alkotott és nevelt, továbbra is mindig nagy feladatainak magaslatán fog állni. (*Taps.*)

Sztálin elvtárs, a nagy Leninnel együtt építette és szilárdította meg pártunkat, rohamra vezette Oroszország munkásosztályát a kapitalizmus ellen 1917 októberében, megemelte a világ első szovjet államát. Több mint egynegyed századdal a nagy Lenin halála után Sztálin elvtárs az új kommunista élet építésének eddig még járatlan útjain vezeli pártunkat és a szovjet népet. Sztálin elvtárs ennek az útnak minden egyes szakaszán elméletileg felfegyverzi pártunkat, megtanítja, hogy előre lássa az események további menetét és ráirányítja figyelmét a fő feladatok megoldására.

Pártunk eszmei életének hatalmas eseménye a

marxi-lenini elmélet továbbfejlesztése Sztálin elvtársnak „A szocializmus gazdasági problémái a Szovjetunióban” című munkájában.

Azok a tételek és következtetések, amelyeket Sztálin elvtárs állapított meg ebben a munkájában, különösen nagyjelentőségűek, mert új fejezetet nyitnak a marxista-leninista tudomány fejlődésében és elszakíthatatlan kapcsolatban vannak a Szovjetunió kommunista építésének legfontosabb gyakorlati feladataival.

Ismeretes, hogy Marx és Engels a szocializmust utópiából tudománnyá változtatták. A nagy Lenin a marxizmust továbbfejlesztve megalkotta a szocialista államról és országunkban az osztály nélküli, szocialista társadalom megteremtésének útjairól szóló tanítást. A párt Sztálin elvtárs vezetésével — miközben valóra váltotta ezt a tanítást — világtörténelmi jelentőségű győzelmet ért el: a szocializmus az emberiség legjobb elméinek álmából valósággá vált. A szovjet nép felépítette a szocializmust és országunk a szocializmusból a kommunizmusba való fokozatos átmenet szakaszába lépett.

Ilyen körülmények között pártunk előtt a marxista-leninista elmélet új kérdései merültek fel. Milyen előfeltételeket kell megteremteni a szocializmusból a kommunizmusba való átmenet megvalósításához? Mit kell ennek érdekében tenni? Melyek ennek a fontos történelmi szakasznak az alapvető törvényszerűségei? És látjuk, hogy Sztálin elvtárs pontos és világos választ adott szovjet társadalmunk előremenetelének mindezekre az égető létfontosságú kérdéseire, megvilágította pártunk és a szovjet nép számára az előtte álló utat.

Kétségtelen, hogy Sztálin elvtárs útmutatásait a

szocializmusból a kommunizmusba való fokozatos átmenet megvalósításának feltételeiről és útjairól kongresszusunk és egész pártunk a kommunizmus építéséért való harc programjaként fogadja. *(Viharos, hosszantartó taps.)*

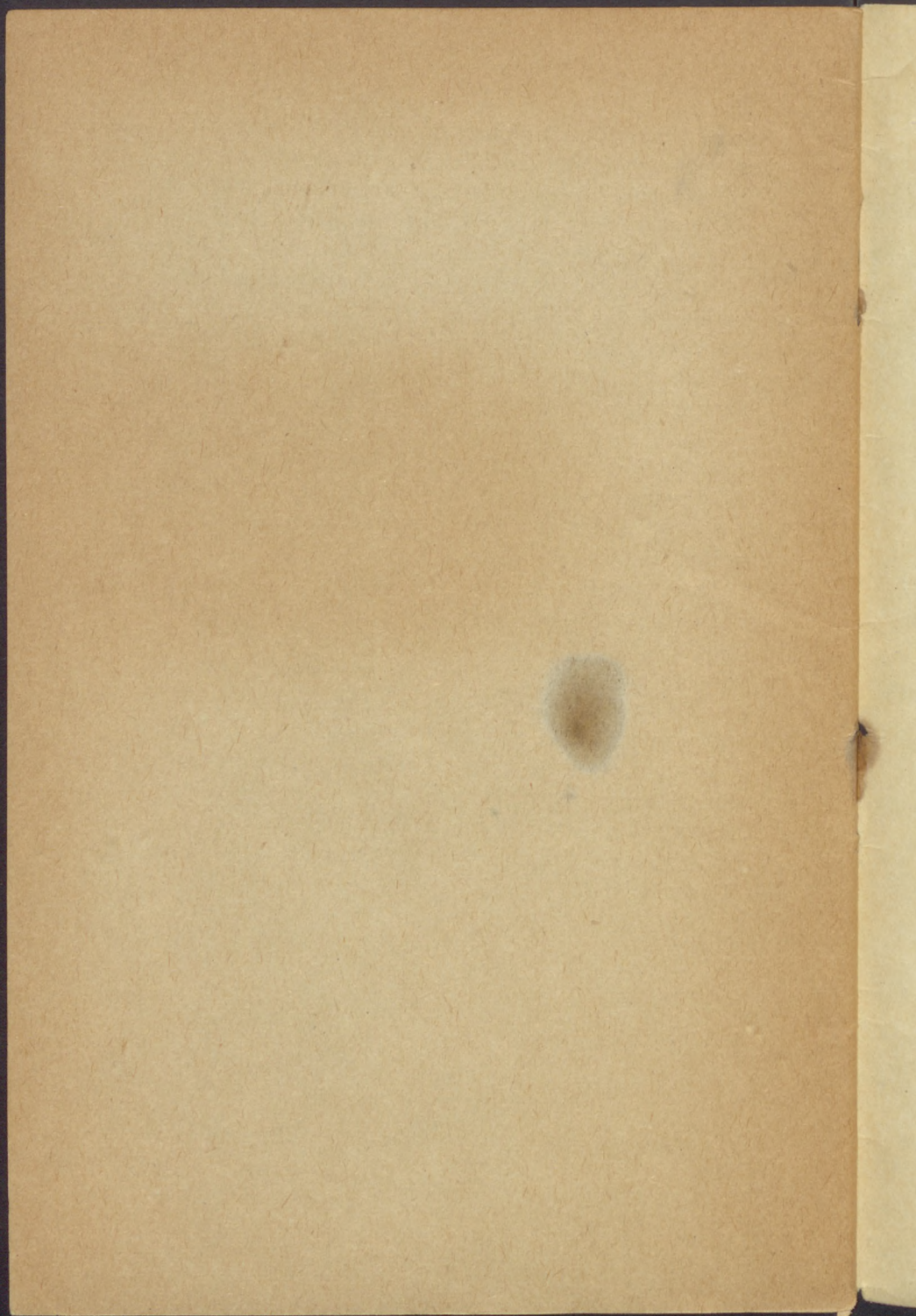
Pártunk és az egész szovjet nép a legnagyobb lelkesedéssel fogadta ezt a sztálini programot. Ez a program szárnyat ad a szovjet emberek legjobb államainak és újabb hőstettekre lelkesíti őket Lenin—Sztálin nagy eszméinek diadala nevében. *(Taps.)*

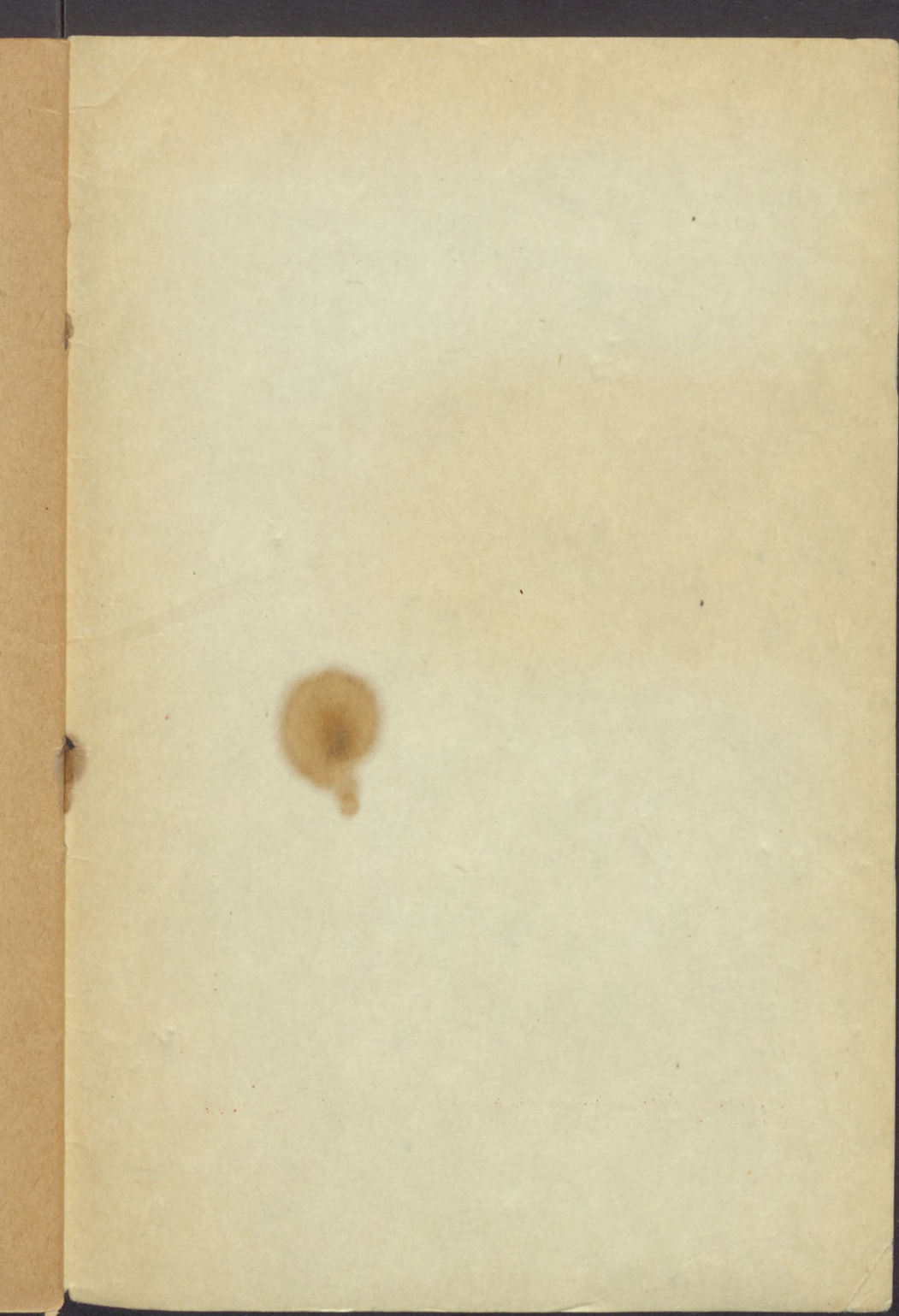
Győzelmes haladásunk a kommunizmus felé vezető úton az ösztönzés kimeríthetetlen forrása minden ország munkásosztálya és dolgozói számára a békéért, a demokráciáért és a szocializmusért vívott forradalmi harcukban.

Az egységében erős szovjet nép a XIX. kongresszusnak ezekben a történelmi jelentőségű napjaiban minden eddiginél szorosabban tömörül szeretett kommunista pártja köré és kész új győzelmeket aratni a munkában hazája dicsőségére. *(Taps.)*

Országunk népei meg lehetnek győződve arról, hogy a kommunista párt a marxizmus-leninizmus elméletével felfegyverezve, Sztálin elvtárs vezetésével országunkat az óhajtott cél, a kommunizmus felé vezeti. *(Viharos, hosszú ideig szünni nem akaró taps. Mindenki feláll.)*

L. P. Beria — Cuvântare rostită la Congresul al XIX-lea al P. C. (b)
al U. R. S. S.

30 bani